

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਜੋਗੇਸ਼ਰ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਬਚਨ ਸਿੰਘ, 2. ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

1956 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 759

1956
ਦਸੰਬਰ 21

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 173, 251 ਅਤੇ 251-ਏ—6 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ-ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ-ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 173 ਅਧੀਨ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਦੂਜੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਸੈਕੰਡ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ—ਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—ਦੂਜਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 251 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਪੁਲਿਸ 'ਤੇ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਕਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 169 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਾਂਡ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਕੋਡ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 251 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਹਕੀਆ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (1), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

28 ਜੂਨ, 1956, ਸ਼੍ਰੀ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦੂਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਖਰੜ, ਮਿਤੀ 2 ਮਈ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਭੰਡਾਰੀ, ਵਪੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ। 1956, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਐਚ.ਐਸ.ਦੁਆਬੀਆ,
ਐਚ. ਐਸ.ਗੁਜਰਾਲ, ਵਕੀਲ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਲਈ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.— ਜੋਗੇਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਬਿਨੈਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਖਰੜ ਵਿਖੇ ਛੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ, ਹਰਚੰਦ ਸਿੰਘ, ਨਾਇਬ ਸਿੰਘ, ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 174 ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 325, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34, ਜੋਗੇਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਬਿਨੈਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ। ਤਫਤੀਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਤਹਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ।

ਇਹ ਕੇਸ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲੈ ਕੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਚਨ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਮਾਨਤੀ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਖਰੜ ਦੇ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੇਸ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 251 ਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਡਾਇਰੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਫਾਈਲ ਦੀ ਘੋਖ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸਲਈ, ਉਸਨੇ 2 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਬਿਨੈਕਾਰ ਜੋਗੇਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਦੋ ਗਵਾਹ, ਅਰਥਾਤ ਸ. ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਛੱਜਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਲਿਸ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਧ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 28 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀਕਰਤਾ ਜੋਗੇਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਮੁੜ-ਵਿਚਾਰ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ।

ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਕੇਸ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 251 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 251-ਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧਿਆਏ XXI ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਧਾਰਾ 252 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਗਵਾਹੀ ਲੈਣਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ, ਧਾਰਾ 253 ਅਧੀਨ ਰਿਹਾਅ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਲੰਬੜਦਾਰ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਵਾਬ ਧਾਰਾ 251 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਹੈ। ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ

ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਵਿਚ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 251 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ-

“251. ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ -

(ਏ) ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇ।”

ਧਾਰਾ 251 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਇਕਦਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲਾ ਉਪ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“173(3) ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅੱਗੇ ਭੇਜੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਂਡ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਜਿਹੇ ਬਾਂਡ ਦੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ।

ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ' ਸ਼ਬਦ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅੱਗੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਜੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 251A ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਦੋਂ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 154 ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 169 ਤਹਿਤ ਬਾਂਡ ਭਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਿਹਾਅ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਅਧੀਨ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਜੇਕਰ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 169 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਂਡ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹਕੀਆ ਐਲੀ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

“ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਬਾਂਡ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਬਾਂਡ ਦੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਹੋਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ

ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਹ "ਜਾਂ ਹੋਰ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਜਿਹੇ ਰਿਪੋਰਟ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੈਕਸ਼ਨ 159 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਫੀ ਵਿਆਪਕ ਹਨ।"

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਹੋਇਆ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੀ ਲੌਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਦੋ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 251 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਖਰੜ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਖਰੜ ਵਿਖੇ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਦੋ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 251-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਦੋਨਾਂ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਅਸੰਗਤ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੋ ਗਵਾਹ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਲਿਸ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਸਮਗਰੀ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੋਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਦਾ।

ਰਵੀਜ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੀਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਓਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by: Vikas Nabh